

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1066/2019
31.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Богдана Урукала, због кривичног дела убиство у саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Богдана Урукала, адвоката Немање Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-52/17 од 09.05.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-522/19 од 28.08.2019. године, у седници већа одржаној дана 31.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Богдана Урукала, адвоката Немање Марковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-52/17 од 09.05.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-522/19 од 28.08.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу 1К-52/17 од 09.05.2019. године окривљени Богдан Урукало оглашен је кривим због извршења кривичног дела убиство у саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 13 година, у коју казну му је урачунато и време проведено у притвору од 28.04.2017. године до упућивања у завод за извршење кривичних санкција. На основу члана 88. КЗ према окривљеном Богдану Урукалу изречена је мера безбедности протеривање странаца из земље, у трајању од 3 године почев од правноснажности пресуде, с тим да се време проведено у затвору не урачунава у време трајања мере. Одлучено је и о трошковима кривичног поступка и имовинскоправном захтеву оштећене, а како је то ближе опредељено у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1-522/19 од 28.08.2019. године, одбијена је као неоснована жалба бранилаца окривљеног и пресуда Вишег суда у Крагујевцу 1К-52/17 од 09.05.2019. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Богдана Урукала, адвокат Немања Марковић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости, побијане пресуде укине и предмет врати Вишем суду у Крагујевцу на поновно суђење и одлуку.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Богдана Урукала, адвоката Немање Марковића, Републичком јавном тужиоцу, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, и у седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, па је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Богдана Урукала, адвоката Немање Марковића је неоснован, а ово из следећих разлога:

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости, бранилац окривљеног у поднетом захтеву означава битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и исту образлаже тако што наводи да су нижестепени судови своје пресуде засновали на доказу на коме се по одредбама ЗКП не могу заснивати, а без којих доказа не би била донесена иста пресуда. Као незаконити доказ означава пресуду Вишег суда у Крагујевцу СПК 20/18 од 30.03.2018. године и СПК-21/18 од 30.03.2018. године, којима су прихваћени споразуми о признању кривичног дела, које су као саизвршиоци закључили окривљени Дејан Мартиновић и окривљени Бојан Стојановић. По наводима захтева, исте представљају својеврсне уговоре између ВЈТ у Крагујевцу и окривљених Дејана Мартиновића и Бојана Стојановића и производе дејство *inter partes*, односно чист регулативни однос између кривичнопроцесних странака, те се такве пресуде не могу користити као доказ против окривљеног Богдана Урукала, који споразум о признању кривичног дела није закључио.

Супротно истакнутим наводима Врховни касациони суд налази да правноснажне пресуде нису засноване на незаконитом доказу, те с`тога нису донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Наиме, из списка предмета произилази да је на главном претресу одржаном дана 11.02.2019.године пред Вишим судом у Крагујевцу, у наставку доказног поступка, на сагласан предлог странака, на основу члана 405. и 406. ЗКП донето решење и извршен увид у раније дате одбране окривљених Дејана Мартиновића и

Бојана Стојановића, као и увид у пресуде којима су прихваћени споразуми о признању кривичних дела за окривљене Дејана Мартиновића и Бојана Стојановића, на које решење примедби није било. Из списка предмета такође је утврђено да је против тројице окривљених (окривљеног Богдана Урукала, окривљеног Дејана Мартиновића и окривљеног Бојана Стојановића) подигнута оптужница Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу КТО-37/16 од 04.11.2016. године, да је у току трајања главног претреса у предмету Вишег суда у Крагујевцу К бр. 52/17 окривљени Бојан Стојановић закључио споразум о признању кривичног дела са Вишим јавним тужиоцем у Крагујевцу, након чега је донета пресуда Вишег суда у Крагујевцу СПК 20/18 од 30.03.2018. године, којом је окривљени Бојан Стојановић оглашен кривим због извршења кривичног дела убиство у саизвршилаштву из члана 133. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 12 година, а окривљени Дејан Мартиновић постигао споразум о признању кривичног дела са Вишим јавним тужиоцем у Крагујевцу, након чега је донета пресуда Вишег суда у Крагујевцу СПК 21/18 од 30.03.2018. године, исправљена решењем СПК 21/18 од 05.04.2018. године, којом је окривљени Дејан Мартиновић оглашен кривим због извршења кривичног дела убиство у саизвршилаштву из члана 113. у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 12 година.

Имајући у виду наведено, тачни су наводи захтева за заштиту законитости да је извршен увид у пресуде, којима су прихваћени споразуми о признању кривичних дела за окривљеног Дејана Мартиновића и окривљеног Бојана Стојановића на записнику од 11.02.2019. године, да су исте изведене као доказ и биле предмет оцене од стране првостепеног суда, али само у погледу формалних услова везаих за наведене пресуде, односно да су исте сачињене од стране за то надлежних органа, у чију веродостојност није било сумње. Из наведених пресуда је од стране нижестепених судова утврђено да су окривљени Бојан Стојановић и Дејан Мартиновић, закључили споразум о признању кривичних дела, да су оглашени кривим и осуђени на казне затвора.

Сходно изнетом, на основу наведених пресуда, које су означене као незаконити доказ од стране браниоца окривљеног у поднетом захтеву, нису утврђиване чињенице везане за постојање, односно непостојање кривичног дела које се окривљеном Богдану Урукалу ставља на терет, те с` тога наведене пресуде у том смислу не представљају незаконит доказ.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче и да одбране окривљеног Дејана Мартиновића и окривљеног Бојана Стојановића, саоптужених са окривљеним Богданом Урукалом, саме по себи и по начину прибављања нису незаконити доказ, али да се на тим одбранама није могла искључиво или у претежној мери заснивати осуђујућа пресуда против окривљеног Богдана Урукала, јер су исти могли да се користе својим правом да се бране неистином. Напред наведене наводе, Врховни касациони суд оцењује као неосноване, имајући у виду да је поред наведених одбрана окривљених Дејана Мартиновића и Бојана Стојановића, чињенично стање у поступку против окривљеног Богдана Урукала у

предмету Вишег суда у Крагујевцу К 52/17 утврђено и на основу писаних доказа у списима предмета, ближе наведених на страни 4 став један првостепене пресуде.

Одредбом члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП прописано је да се суд по одлуци већа може упознати са садржином записника о исказу саоптуженог или већ осуђеног саучесника у кривичном делу, када је реч о саоптуженом према којем је кривични поступак раздвојен или је већ окончан правноснажном осуђујућом пресудом.

Применом наведене одредбе, првостепени суд се упознао са одбранама окривљених Дејана Мартиновића и Бојана Стојановића, односно са исказима саоптужених према којима је окончан поступак правноснажним осуђујућим пресудама, а што представља законом предвиђену могућност за извођење ових доказа.

При томе, одбране саоптужених Дејана Мартиновића и Бојана Стојановића, које су дали у својству саокривљених пре закључења споразума о признању кривичног дела, у току трајања главног претреса, које су изведене као доказ, у смислу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, суд је ценио само у циљу провере наводе одбране окривљеног Урукала.

Сходно изнетом, неосновани су наводи браниоца којима указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Надаље, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости као разлог подношења захтева означава и повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и исту образлаже наводима да је приликом доношења одлуке о кривичној санкцији-мера безбедности протеривање странаца из земље, првостепени и другостепени суд повредио закон на штету окривљеног, имајући у виду да је кривично дело извршено на територији стране државе према страном држављанину, из чега произилази да не постоје околности које несумњиво указују на непожељност даљег боравка окривљеног Богдана Урукала у Републици Србији.

Напред наведене наводе, Врховни касациони суд оцењује неоснованим, а ово из следећих разлога:

Одредбом члана 88. КЗ прописано је да суд може странца који је учинио кривично дело протерати са територије Србије за време од једне до 10 година (став 1); при оцени да ли ће изрећи меру из става 1. овог члана суд ће узети у обзир природу и тежину учињеног кривичног дела, побуде због којих је кривично дело учињено, начин извршења кривичног дела и друге околности које указују на непожељност даљег боравка странаца у Србији (став 2).

Имајући у виду цитирану одредбу члана 88. КЗ, произилази да се ради о факултативном основу за изрицање ове мере, те да ли ће доћи до изрицања исте

или не, зависиће од природе и тежине учињеног кривичног дела, побуда због којих је кривично дело учињено, начина извршења кривичног дела, као и других околности које указују на непожељност даљег боравка странца у Србији, односно од свих како субјективних, тако и објективних околности, које суд цени у сваком конкретном случају. Одредбом члана 88. КЗ суду је дато овлашћење, да може под одређеним условима предвиђеним наведеним чланом изрећи меру према странцу који је учинио кривично дело, због чега су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, неосновани.

Сходно изнетом, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев за заштиту законитости одбио као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Ирина Ристић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић